

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2014. gada 15. oktobrī*

Prasība atcelt tiesību aktu — Regula (ES) Nr. 492/2011 — Īstenošanas lēmums 2012/733/ES — EURES tīkls — Eiropas Komisijas īstenošanas pilnvaras — Apjoms — LESD 291. panta 2. punkts

Lieta C-65/13

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam, ko 2013. gada 7. februārī cēla

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *A. Tamás* un *J. Rodrigues*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājs,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *J. Enegren* un *C. Zadra*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja *R. Silva de Lapuerta* [*R. Silva de Lapuerta*], Tiesas priekšsēdētāja vietnieks *K. Lénartss* [*K. Lenaerts*] (referents), tiesneši *Ž. K. Bonišo* [*J.-C. Bonichot*], *A. Arabadžijevs* [*A. Arabadjiev*] un *Ž. L. da Krušs Vilasa* [*J. L. da Cruz Vilaça*],

ģenerāladvokāts *P. Kruss Viljalons* [*P. Cruz Villalón*],

sekretārs *V. Turē* [*V. Tourrès*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 30. aprīļa tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2014. gada 10. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Prasības pieteikumā Eiropas Parlaments lūdz atcelt Komisijas 2012. gada 26. novembra Īstenošanas lēmumu 2012/733/ES, ar ko īsteno Eiropas Parlamenta un Padomes [...] [R]egulu (ES) Nr. 492/2011 attiecībā uz informācijas par brīvajām darba vietām un darba pieteikumiem apkopošanu un izplatīšanu un EURES dibināšanu (OV L 328, 21. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).

* Tiesvedības valoda – franču.

Atbilstošās tiesību normas

Regula Nr. 492/2011

2 Regulas Nr. 492/2011 preambulas 8. un 9. apsvērumā ir noteikts:

“(8) Mehānismi, ko izmanto, lai apkopotu un izplatītu informāciju par brīvām darba vietām, īpaši attiecībā uz tiešu sadarbību starp centrālajiem un reģionālajiem nodarbinātības dienestiem, kā arī informācijas apmaiņas koordinēšanu, nodrošina skaidrāku priekšstatu par darba tirgu [vispārīgi vairo darba tirgus pārskatāmību]. Darba ņēmēji, kas vēlas pārvietoties, būtu arī regulāri jāinformē par dzīves un darba apstākļiem.

(9) Pastāv cieša saikne starp darba ņēmēju brīvu pārvietošanos, nodarbinātību un profesionālo izglītību, īpaši, ja šīs izglītības mērķis ir sagatavot darba ņēmējus, kas spētu pieņemt darba piedāvājumus citos Savienības reģionos. Šīs saiknes nosaka, ka šādi radušās problēmas būtu nevis jāpēta katra atsevišķi, bet jāuzskata par savstarpēji saistītām, tostarp ņemot vērā nodarbinātības problēmas konkrētajos reģionos. Tāpēc dalībvalstis ir jānudina koordinēt savu nodarbinātības politiku.”

3 Saskaņā ar minētās regulas 11. pantu:

“1. [..]

Dalībvalstu centrālie nodarbinātības dienesti cieši sadarbojas savā starpā un ar Komisiju, lai apkopotu un izplatītu informāciju par brīvu darba vietu piedāvājumiem un darba pieteikumiem Savienībā, tādējādi darba ņēmējus iekārtojot darbā.

2. Šim nolūkam dalībvalstis norīko īpašus dienestus, kam uztic organizēt darbu 1. punkta otrajā daļā minētajās jomās, kā arī sadarboties savā starpā un ar Komisijas struktūrvienībām.

[..]”

4 Tās pašas regulas 12. pantā ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis nosūta Komisijai informāciju par problēmām, kas rodas saistībā ar darba ņēmēju pārvietošanās brīvību un nodarbinātību, kā arī konkrētu informāciju par nodarbinātības stāvokli un attīstību.

2. Komisija, rūpīgi iepazīsies ar 29. pantā minētās Tehniskās komitejas (turpmāk “Tehniskā komiteja”) atzinumu, nosaka veidu, kā sastādāma šā panta 1. punktā minētā informācija.

3. Saskaņā ar kārtību, ko Komisija nosaka, pievēršot īpašu uzmanību Tehniskās komitejas atzinumam, katras dalībvalsts īpašais dienests citu dalībvalstu īpašajiem dienestiem un 18. pantā minētajam Eiropas [Birojam informācijas par brīvajām darba vietām apkopošanas un izplatīšanas koordinēšanai (turpmāk – “Eiropas Koordinācijas birojs”)] nosūta tādu informāciju par dzīves un darba apstākļiem, kā arī par darba tirgus stāvokli, ko varētu izmantot citu dalībvalstu darba ņēmēji. Šādu informāciju regulāri atjauno.

[..]”

5 Regulas Nr. 492/2011 13. pantā ir noteikts:

“1. Katras dalībvalsts īpašais dienests regulāri sūta pārējo dalībvalstu īpašajiem dienestiem un 18. pantā minētajam Eiropas Koordinācijas birojam:

- a) sīkākas ziņas par brīvajām darba vietām, kuras varētu aizpildīt citu dalībvalstu valstspiederīgie;
- b) sīkākas ziņas par brīvajām darba vietām, kuras paredzētas trešām valstīm;
- c) sīkākas ziņas par darba pieteikumiem, kuru iesniedzēji oficiāli izteikuši vēlmi strādāt citā dalībvalstī;
- d) informāciju pēc reģiona un pēc darbības nozares tiem kandidātiem, kuri deklarējuši, ka patiešām vēlas pieņemt darba piedāvājumu citā valstī.

Katras dalībvalsts īpašais dienests, cik drīz vien iespējams, šo informāciju paziņo attiecīgiem nodarbinātības dienestiem un aģentūrām.

2. Sīkākas ziņas par brīvajām darba vietām un pieteikumiem, kas minēti 1. punktā, nonāk aprītē saskaņā ar vienotu sistēmu, ko izveido 18. pantā minētais Eiropas Koordinācijas centrs [birojs] sadarbībā ar Tehnisko komiteju.

Vajadzības gadījumā šo sistēmu var pielāgot.”

6 Regulas Nr. 492/2011 17. pantā, kurš ir vienīgais pants šīs regulas 3. iedaļā “Pasākumi, ko izmanto, lai kontrolētu darba tirgus līdzsvaru”, ir noteikts:

“1. Pamatojoties uz Komisijas ziņojumu, kas izstrādāts, vadoties no dalībvalstu sniegtās informācijas, dalībvalstis un Komisija vismaz reizi gadā kopīgi analizē Savienības veikto pasākumu rezultātus attiecībā uz brīvajām darba vietām un pieteikumiem.

2. Dalībvalstis kopā ar Komisiju izpēta visas iespējas, aizpildot brīvās darba vietas, dot priekšroku dalībvalstu valstspiederīgajiem, lai Savienībā sasniegtu līdzsvaru starp brīvajām darbavietām un darba pieteikumiem. Tās paredz visus šim nolūkam vajadzīgos pasākumus.

[..]”

7 Regulas Nr. 492/2011 18. pantā ir noteikts:

“Eiropas [Koordinācijas biroja] [..], kas darbojas Komisijas pārziņā, galvenais uzdevums ir veicināt informācijas par brīvajām darba vietām apkopošanu un izplatīšanu Savienības līmenī. Tas atbild jo īpaši par tehniskajiem pasākumiem šajā jomā, kas saskaņā ar šo regulu ir uzticēti Komisijai, palīdzot valstu nodarbinātības dienestiem.

Tas apkopo 12. un 13. pantā minēto informāciju, kā arī datus, kas ir iegūti saskaņā ar 11. pantu veiktajos pētījumos, tā, lai darītu zināmus visus noderīgos faktus par Savienības darba tirgus paredzamo attīstību. [..]”

8 Saskaņā ar minētās regulas 19. panta 1. punktu:

“Eiropas Koordinācijas biroja uzdevums ir jo īpaši:

- a) koordinēt praktiskos pasākumus, kas ir vajadzīgi, lai apkopotu un izplatītu informāciju par brīvajām darba vietām Savienības līmenī, kā arī analizētu no tā izrietošo darba ņēmēju pārvietošanos;

[..].”

9 Tās pašas regulas 20. pantā ir noteikts:

“Komisija, vienojoties ar katras dalībvalsts kompetento iestādi, saskaņā ar nosacījumiem un kārtību, ko tā nosaka, pamatojoties uz Tehniskās komitejas atzinumu, var organizēt citu dalībvalstu amatpersonu vizītes un iecelšanu, kā arī speciālistu tālākizglītības programmas.”

10 Regulas Nr. 492/2011 21. pantā ir paredzēts izveidot Padomdevēju komiteju, kas palīdz Komisijai izpētīt visus jautājumus, kas rodas, piemērojot LESD un tā piemērošanai pieņemtos pasākumus attiecībā uz darba ņēmēju brīvu pārvietošanos un nodarbinātību.

11 Minētās regulas 29. pantā ir paredzēts izveidot Tehnisko komiteju, kas palīdz Komisijai sagatavot, īstenot un kontrolēt visu tehnisko darbu un pasākumus minētās regulas īstenošanai, kā arī jebkādu papildu pasākumus.

12 Tās pašas regulas 38. pantā ir noteikts:

“Komisija saskaņā ar šo regulu pieņem pasākumus tās īstenošanai. Šajā nolūkā tā cieši sadarbojas ar dalībvalstu centrālajām iestādēm.”

Apstrīdētais lēmums

13 Apstrīdētā lēmuma preambulas 4. un 7. apsvērumā ir noteikts:

“(4) *EURES* būtu jāveicina labāka darba tirgu darbība un ekonomisko vajadzību apmierināšana, atvieglojot darba ņēmēju transnacionālo un pārrobežu ģeogrāfisko mobilitāti un vienlaikus nodrošinot, ka mobilitāte notiek saskaņā ar godīgiem nosacījumiem un piemērojamām darba normām. *EURES* būtu jāpalielina darba tirgu pārredzamība, nodrošinot apmaiņu ar informāciju par brīvajām darba vietām un darba pieteikumiem un šīs informācijas apstrādi (t.i., “informācijas apkopošana un izplatīšana” vai “darba piemeklēšana” regulas nozīmē) un atbalstot valsts un pārrobežu līmeņa pasākumus darbā pieņemšanas, konsultāciju un profesionālās orientācijas jomā, tādējādi sekmējot stratēģijas “Eiropa 2020” mērķu sasniegšanu.

(7) Monopolu aizliegšanas un citu izmaiņu rezultātā darba tirgū ir izveidojusies virkne dažādu nodarbinātības pakalpojumu sniedzēju. Lai pilnā mērā izmantotu *EURES* potenciālu, tīkls būtu jādara pieejams šiem dalībniekiem, kuri apņēmušies pilnībā ievērot piemērojamās darba normas un tiesiskās prasības, kā arī citus *EURES* kvalitātes standartus.”

14 Apstrīdētā lēmuma 1. pantā ir noteikts:

“Lai izpildītu Regulas [...] Nr. 492/2011 II nodaļā noteiktos pienākumus, Komisija kopā ar dalībvalstīm dibina un pārvalda Eiropas Nodarbinātības dienestu tīklu ar nosaukumu *EURES*.”

15 Apstrīdētā lēmuma 2. pantā ir paredzēts:

“Darba meklētāju, darbaņēmēju un darba devēju interesēs *EURES*, vajadzības gadījumā sadarbojoties ar citiem Eiropas dienestiem vai tīkliem, veicina:

[..]

b) informācijas apkopošanu un izplatīšanu un darbā iekārtošanu transnacionālā, starpreģionālā un pārrobežu līmenī, apmainoties ar informāciju par brīvajām darba vietām un darba pieteikumiem un piedaloties ES līmeņa mērķtiecīgos mobilitātes pasākumos;

[..]

d) tādu pasākumu izstrādi, kas veicina un atvieglo gados jaunu darbaņēmēju mobilitāti;

[..].”

16 Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 3. pantu *EURES* veido ne tikai Eiropas Koordinācijas birojs un *EURES* locekļi (dalībvalstu norīkoti īpaši dienesti, proti, valstu koordinācijas biroji, bet arī:

“[..]

c) *EURES* partneri saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 492/2011 15. panta 1. punktu. Attiecīgais *EURES* loceklis izraugās *EURES* partnerus, kuri var būt valsts vai privātā sektora pakalpojumu sniedzēji, kas aktīvi darbojas attiecīgajā darbā iekārtošanas un nodarbinātības jomā, kā arī arodbiedrības un darba devēju organizācijas. Potenciālajiem *EURES* partneriem ir jāaņem pildīt 7. pantā noteiktās funkcijas un pienākumus;

d) asociētie *EURES* partneri, kas saskaņā ar 6. pantu ierobežotā apjomā sniedz pakalpojumus, kurus uzrauga un par kuriem ir atbildīgs *EURES* partneris vai Eiropas Koordinācijas birojs.”

17 Atbilstoši apstrīdētā lēmuma 4. panta 3. punktam Eiropas Koordinācijas birojs:

“[..] jo īpaši uzņemas [..]

b) analizēt ģeogrāfisko un profesionālo mobilitāti, ņemot vērā nepieciešamību panākt līdzsvaru starp pieprasījumu un piedāvājumu un izveidot Eiropas nodarbinātības stratēģijai atbilstošu vispārēju pieeju mobilitātei; [..].”

18 Apstrīdētā lēmuma 7. pantā ir noteikts:

“1. Pilns *EURES* pakalpojumu klāsts ietver pieņemšanu darbā, darba vietas piemeklēšanu un darbā iekārtošanu, iekļaujot visus darbā iekārtošanas posmus – no sagatavošanas pieņemšanai darbā līdz palīdzībai pēc iekārtošanas darbā – un ar to saistīto informāciju un konsultācijas.

2. *EURES* pakalpojumi ir sīkāk aprakstīti *EURES* pakalpojumu katalogā, kas saskaņā ar 10. pantu veido daļu no *EURES* hartas un sastāv no vispārējiem pakalpojumiem, kurus sniedz visi *EURES* partneri, un papildu pakalpojumiem.

3. Vispārējie pakalpojumi ir tie pakalpojumi, kas minēti Regulas [..] Nr. 492/2011 II nodaļā un jo īpaši 12. panta 3. punktā un 13. pantā. Papildu pakalpojumi nav obligāti Regulas [..] Nr. 492/2011 II nodaļas nozīmē, taču tie apmierina būtiskas darba tirgus vajadzības.

[..]”

19 Apstrīdētā lēmuma 8. pantā ir paredzēts:

“1. *EURES* valde palīdz Komisijai, Eiropas Koordinācijas birojam un valstu koordinācijas birojiem veicināt un uzraudzīt *EURES* attīstību.

[..]

7. Komisija konsultē *EURES* valdi jautājumos par šajā lēmumā minēto dienestu un darbību stratēģisko plānošanu, attīstību, īstenošanu, uzraudzību un novērtēšanu, tostarp par:

- a) *EURES* hartu saskaņā ar 10. pantu;
- b) *EURES* tīkla stratēģiju, darbības mērķiem un darba programmām;
- c) Komisijas ziņojumiem, kas pieprasīti Regulas [..] Nr. 492/2011 17. pantā.”

20 Apstrīdētā lēmuma 10. pantā ir noteikts:

“1. Komisija pēc apspriešanās ar *EURES* valdi, ko izveido ar šā lēmuma 8. pantu, pieņem *EURES* hartu saskaņā ar procedūrām, kuras izklāstītas Regulas [..] Nr. 492/2011 12. panta 2. punktā, 13. panta 2. punktā, 19. panta 1. punktā un 20. pantā.

2. Pamatojoties uz to, ka visā Savienībā jābūt pieejamai tai informācijai par brīvajām darba vietām un darba pieteikumiem, ko *EURES* locekļi ir darījuši pieejamu sabiedrībai, *EURES* hartā jo īpaši [jā]paredz:

- a) *EURES* pakalpojumu katalogs, kurā aprakstīti vispārējie un papildu pakalpojumi, ko sniedz *EURES* locekļi un partneri, tostarp darba piemeklēšanas pakalpojumi, piemēram, klientu – darba meklētāju, darba ņēmēju vai darba devēju – personiska konsultēšana;

[..]

- d) *EURES* tīkla darbības mērķi, piemērojamie kvalitātes standarti, kā arī *EURES* locekļu un partneru saistības, kurās ietilpst:

[..]

- ii) tāda veida informācija (piemēram, informācija par darba tirgu, dzīves un darba apstākļiem, darba piedāvājumiem un pieprasījumu, stažēšanos un mācekļību, pasākumiem jauniešu mobilitātes veicināšanai, profesionālo iemaņu apgūšanu un mobilitātes šķēršļiem), ko tie sadarbībā ar citiem attiecīgajiem Eiropas dienestiem un tīkliem sniedz klientiem un pārējam tīklam;
- iii) valstu koordinātoru, *EURES* padomdevēju un citu galveno valsts līmeņa darbinieku uzdevumu apraksti un amatā iecelšanas kritēriji;
- iv) *EURES* personālam vajadzīgā apmācība un kvalifikācijas paaugstināšana, kā arī nosacījumi un procedūras ierēdņu un specializētu darbinieku vizišu un norīkojumu organizēšanai;

[..]”

Lietas dalībnieku prasījumi

- 21 Parlaments lūdz Tiesu:
- atcelt apstrīdēto lēmumu un
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 22 Komisija lūdz Tiesu:
- prasību noraidīt un
 - piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 23 Pakārtoti, gadījumā, ja Tiesa pilnībā vai daļēji apmierinātu prasību, Komisija lūdz atstāt spēkā apstrīdētā lēmuma vai atcelto tā tiesību normu [tiesiskās] sekas līdz brīdim, kad saprātīgā termiņā stāsies spēkā jauns lēmums, ar kuru paredzēts to aizstāt.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

- 24 Savas prasības pamatošanai Parlaments norāda vienu pamatu par Regulas Nr. 492/2011 38. panta pārkāpumu un Komisijai saskaņā ar šo pantu Savienības likumdevēja piešķirto īstenošanas pilnvaru nepareizu izmantošanu.
- 25 Ievadam Parlaments atgādina, ka Regulas Nr. 492/2011 38. pantā Komisijai ir piešķirtas pilnvaras pieņemt minētās regulas “īstenošanai” vajadzīgos pasākumus. Savienības likumdevējs tādējādi esot vēlējis ierobežot īstenošanas pilnvaras līdz pašam minimumam. Tāpēc Komisijai nepiekrītot ar īstenošanas aktu palīdzību pilnīgot minētajā regulā noteiktos pamatregulējuma ietvarus. Proti, Līguma normatīvajā sistēmā ar LESD 291. pantā paredzēto īstenošanas aktu esot domāts vienīgi īstenot esošos pamataakta noteikumus, šo pamataaktu tomēr nepapildinot.
- 26 Pēc tam Parlaments atsaucas uz sešiem apstrīdētā lēmuma pantiem, kuros, tā ieskatā, esot papildināti vairāki Regulas Nr. 492/2011 aspekti un tāpēc pārsniegtas īstenošanas pilnvaras, kas Komisijai piešķirtas Regulas Nr. 492/2011 38. pantā.
- 27 Pirmkārt, Parlaments apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma 2. panta b) un d) punktā norādītie mērķi atspoguļo politiskas izvēles tādējādi, ka tie ļauj koncentrēt *EURES* darbību, padarot prioritāras kādas darba ņēmēju kategorijas ar Regulu Nr. 492/2011 ieviestā mehānismā, kas tiek izmantots, lai apkopotu un izplatītu informāciju par brīvām darba vietām, darbībā. Mērķtiecīgu mobilitātes pasākumu veicināšana un gados jaunu darba ņēmēju mobilitāti sekmējošu un atvieglojošu pasākumu sagatavošana neizrietētu no minētās regulas, ja tajā nevienai konkrētai grupai netiktu dota prioritāte.
- 28 Otrkārt, Parlaments apstrīd Komisijas pilnvaras atvērt *EURES* tīklu privāto tiesību subjektiem, kā paredzēts apstrīdētā lēmuma 3. panta c) punktā. Proti, ar šādu atvēršanu tiek mainīti Regulā Nr. 492/2011 iepriekšnoteiktie pamatregulējuma ietvari. Parlamenta ieskatā, saistībā ar mehānismu, kas tiek izmantots, lai apkopotu un izplatītu informāciju par brīvām darba vietām, un kas ir ieviests ar minēto regulu, šī regula attiecoties vienīgi uz publiskā sektora tiesību subjektiem.

- 29 Treškārt, Parlaments apgalvo, ka Eiropas Koordinācijas birojam apstrīdētā lēmuma 4. panta 3. punkta b) apakšpunktā dotais uzdevums izveidot “vispārēju pieeju mobilitātei” krietni vien pārsniedzot īstenošanas pilnvaras, kas Komisijai piešķirtas ar Regulu Nr. 492/2011. Proti, saskaņā ar Regulas Nr. 492/2011 18. un 19. pantu, kuros Komisija esot nošķirta no Komisijā izveidotā Eiropas Koordinācijas biroja, šā biroja uzdevumi esot ierobežoti un pēc savas iedabas gluži tehniski vai administratīvi. Regulā Nr. 492/2011 Eiropas Koordinācijas birojam neesot paredzēta nekāda konkrēta programmēšanas [plānošanas] darbība.
- 30 Ceturtkārt, Parlaments apgalvo, ka Komisija, apstrīdētā lēmuma 7. panta 2. un 3. punktā ieviesdama jēdzienu “papildu pakalpojumi”, esot piesavinājusies Savienības likumdevēja lomu. No vienas puses, no apstrīdētā lēmuma 7. panta 3. punkta pirmajā teikumā rodamās “vispārējā pakalpojuma” definīcijas *a contrario* izrietot, ka papildu pakalpojumi Regulā Nr. 492/2011 nav paredzēti. No otras puses, gadījumā, ja šie pēdējie minētie pakalpojumi būtu paredzēti šajā regulā, būtu jākonstatē, ka tajā dažādie pakalpojumi netiek nošķirti atkarībā no tā, vai tie ir obligāti vai nē. Parlaments vērs uzmanību arī uz to, ka papildu pakalpojumi, lai arī nebūdami obligāti, nav bez tiesiskām sekām. Šajā ziņā tas atsaucas uz apstrīdētā lēmuma 6. panta 5. punktu.
- 31 Piektkārt, Parlaments apgalvo, ka ar apstrīdētā lēmuma 8. panta 7. punktu, kurā ir paredzēts, ka Komisija konsultē *EURES* valdi par virkni jautājumu, Regulas Nr. 492/2011 īstenošanai Komisija ir radījusi kvazikomitoloģisku struktūru, lai gan šīs regulas 38. pantā ir paredzēts, ka Komisijai ir cieši jāsadarbojas ar dalībvalstu centrālajām iestādēm.
- 32 Parlaments prāto, vai ar īstenošanas aktu pašu par sevi vispār ir iespējams radīt tādas institucionālos ietvarus, kuros būtu noteikts, kāda procedūra ir jāievēro turpmāku aktu pieņemšanai, pat tad, ja tie ir “īstenošanas akti” vārda visšaurākajā iespējamajā izpratnē, proti, specifiski un gluži tehniski.
- 33 Tik un tā daļa jautājumu, par kuriem ir jāapspriežas ar *EURES* valdi, kā, piemēram, par stratēģisko plānošanu vai *EURES* hartas pieņemšanu, attiecoties uz aspektiem, kas neesot ne specifiski, ne gluži tehniski jautājumi, bet gan papildinot Regulu Nr. 492/2011.
- 34 Ja arī tiktu pieņemts, ka *EURES* harta ietver pasākumus, kas ir īstenošanas akti, kurus Komisija varētu pieņemt saskaņā ar Regulas Nr. 492/2011 38. pantu, – *quod non* – paredzot apspriešanos ar *EURES* valdi, ar apstrīdētā lēmuma 10. panta 1. punktu esot pievienots jauns, no minētās regulas 38. panta neizrietošs procesuāls nosacījums šo pasākumu noteikšanai.
- 35 Turklāt, Parlamenta ieskatā, vajadzīgās struktūras, kurām jāpalīdz Komisijai ar Regulu Nr. 492/2011 saistītās politikas īstenošanā, jau ir izveidojis Savienības likumdevējs. Proti, šāda sūtība esot Padomdevējai komitejai un Tehniskajai komitejai, kas ir minētas šīs regulas attiecīgi 21. un 29. pantā. Tā rezultātā, iespējams, pārklātos minēto Konsultatīvās komitejas un Tehniskās komitejas kompetences, no vienas puses, ar, *EURES* valdes no apstrīdētā lēmuma izrietošajām kompetencēm, no otras puses. Komisija neesot pilnvarota papildināt šos, no Regulas Nr. 492/2011 izrietošos institucionālos ietvarus bez Savienības likumdevēja iesaistīšanās.
- 36 Sestkārt, jautājumā par *EURES* hartu, kuras pieņemšana ir paredzēta apstrīdētā lēmuma 10. pantā, Parlaments apgalvo, no vienas puses, ka šā panta 1. punktā ir precizēts, ka Komisija to pieņems atbilstoši Regulas Nr. 492/2011 12., 13., 19. un 20. pantā noteiktajām procedūrām. Tādējādi Komisija esot pati sev piešķirusi īstenošanas kompetences un noteikusi minētās hartas pieņemšanai piemērojamo procedūru, lai gan šādu īstenošanas kompetenču piešķiršana un šādas procedūras noteikšana esot Savienības likumdevēja kompetencē. Proti, apstrīdētā lēmuma 10. pants, būdams iestarpināts starp Regulu Nr. 492/2011 un iecerēto *EURES* hartu, vairs nebūt neesot īstenošanas pasākums LESD 291. panta izpratnē. Parlamenta ieskatā, par *EURES* hartu būs jāpieņem atsevišķs, vienlīdz uz minētās regulas 38. pantu balstīts akts.

- 37 No otras puses, runājot par apstrīdētā lēmuma 10. panta saturu, tas ietverot aspektus, kuros sīkāk esot noteikts Regulas Nr. 492/2011 12., 13., 19. un 20. panta tvērums. No minētā 10. panta 2. punkta d) apakšpunkta izrietot, ka *EURES* hartā tiks ietverti juridiski pienākumi gan *EURES* locekļiem, gan partneriem. Lai arī saskaņā ar Regulas Nr. 492/2011 12. panta 3. punktu “informācij[a] par dzīves un darba apstākļiem, kā arī par darba tirgus stāvokli, ko varētu izmantot citu dalībvalstu darba ņēmēji”, būtu jāsniedz “saskaņā ar kārtību, ko [nosaka Komisija]”, apstrīdētā lēmuma 10. panta 2. punkta d) apakšpunkta ii) ievilkumā šā veida informācijas saturs esot konkretizēts tik lielā mērā, ka ir pārsniegts Regulā Nr. 492/2011 vispārīgi noteiktais. Turklāt tā līdzīgi esot papildināta arī ar apstrīdētā lēmuma 10. panta 2. punkta d) apakšpunkta iii) un iv) ievilkumu par amatā iecelšanas kritērijiem vai *EURES* personālam vajadzīgo apmācību un kvalifikāciju.
- 38 Komisija atbild, ka apstrīdētais lēmums ir pilnīgi atbilstošs LESD 291. pantam un nepārsniedz īstenošanas pilnvaras, kas noteiktas un apjoma ziņā ierobežotas Regulā Nr. 492/2011.

Tiesas vērtējums

Ievadapsvērumi

- 39 LESD 291. panta 2. punktā ir noteikts, ka, ja ir nepieciešami vienādi nosacījumi juridiski saistošu Savienības aktu īstenošanai, šie akti piešķir Komisijai vai – īpašos, attiecīgi pamatotos gadījumos un LES 24. un 26. pantā paredzētajos gadījumos – Eiropas Savienības Padomei īstenošanas pilnvaras.
- 40 Regulas Nr. 492/2011 38. pantā Komisijai ir piešķirtas īstenošanas pilnvaras LESD 291. panta 2. punkta izpratnē. Proti, minētajā 38. pantā ir noteikts, ka Komisija saskaņā ar šo regulu paredz pasākumus tās īstenošanai.
- 41 Apstrīdētais lēmums ir pamatots ar Regulas Nr. 492/2011 38. pantu, un atbilstoši LESD 291. panta 4. punktā noteiktajam tā virsrakstā ir iekļauts vārds “īstenošana”.
- 42 Atšķirībā no prasības, par kuru tika taisīts spriedums Komisija/Parlaments un Padome (C-427/12, EU:C:2014:170), šī prasība nav par izvēles, ko Savienības likumdevējs izdarījis, piešķirot Komisijai īstenošanas pilnvaras LESD 291. panta 2. punkta izpratnē, tā vietā, lai to apveltītu ar deleģētajām pilnvarām LESD 290. panta 1. punkta izpratnē, tiesiskumu. Šī prasība ir par īstenošanas akta, proti, apstrīdētā lēmuma, kas balstīts uz Regulas Nr. 492/2011 38. pantu, tiesiskumu, ja Komisija it kā esot pārsniegusi īstenošanas pilnvaras, kas tai piešķirtas gan nupat minētajā tiesību normā, gan LESD 291. pantā.
- 43 Šajā ziņā vispirms ir svarīgi norādīt, ka Komisijai piešķirto īstenošanas pilnvaru robežas ir noteiktas gan LESD 291. panta 2. punktā, gan Regulas Nr. 492/2011 tiesību normās. Proti, Tiesa ir nospriedusi, ka, ja īstenošanas pilnvaras Komisijai ir piešķirtas, pamatojoties uz LESD 291. panta 2. punktu, tai ir jāprecizē leģislatīvā akta saturs, lai nodrošinātu tā vienveidīgas īstenošanas nosacījumus visās dalībvalstīs (spriedums Komisija/Parlaments un Padome, EU:C:2014:170, 39. punkts).
- 44 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka saistībā ar savām īstenošanas pilnvarām, kuru robežas ir novērtējamas tostarp atkarībā no būtiskajiem vispārīgajiem attiecīgā leģislatīvā akta mērķiem, Komisijai ir atļauts veikt visus piemērošanas pasākumus, kas vajadzīgi vai noderīgi, lai ieviestu šo aktu, ja vien tie nav tam pretrunā (spriedumi *Nīderlande/Komisija*, C-478/93, EU:C:1995:324, 30. un 31. punkts; *Portugāle/Komisija*, C-159/96, EU:C:1998:550, 40. un 41. punkts; *Parlaments/Komisija*, C-403/05, EU:C:2007:624, 51. punkts, kā arī *Parlaments un Dānija/Komisija*, C-14/06 un C-295/06, EU:C:2008:176, 52. punkts).

- 45 Turklāt no LESD 290. panta 1. punkta apvienojumā ar 291. panta 2. punktu izriet, ka Komisija, izmantojot īstenošanas pilnvaras, nevar ne grozīt, ne papildināt leģislatīvu aktu pat tā nebūtiskos aspektos.
- 46 Ievērojot iepriekš izklāstīto, ir jāuzskata, ka Komisija precīzē leģislatīvu aktu šā sprieduma 43. punktā minētās judikatūras izpratnē, ja tās pieņemtā īstenošanas akta tiesību normas, pirmkārt, atbilst leģislatīvā akta būtiskajiem vispārīgajiem mērķiem un, otrkārt, ir vajadzīgas vai lietderīgas tā īstenošanai, to ne papildinot, ne grozot.
- 47 Tieši šo principu gaismā ir jāizvērtē vienīgais pamats, ko savas prasības pamatošanai norādījis Parlaments.
- Par to, vai apstrīdētās tiesību normas atbilst Regulas Nr. 492/2011 būtiskajiem vispārīgajiem mērķiem
- 48 Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 1. pantu Komisija kopā ar dalībvalstīm dibina un pārvalda Eiropas Nodarbinātības dienestu tīklu ar nosaukumu “EURES”, lai izpildītu Regulas Nr. 492/2011 II nodaļā noteiktos pienākumus.
- 49 Tāpēc ir jāizvērtē, vai apstrīdētais lēmums atbilst minētās regulas II nodaļas “Informācijas apkopošana un izplatīšana par darba vietām un darba pieteikumiem” būtiskajiem vispārīgajiem mērķiem.
- 50 No Regulas Nr. 492/2011 preambulas 8. un 9. apsvēruma izriet, ka šīs regulas II nodaļas būtiskais vispārīgais mērķis ir “sagatavot darba ņēmējus, kas spētu pieņemt darba piedāvājumus citos Savienības reģionos”, “nodrošin[ot] skaidrāku priekšstatu par darba tirgu [vispārīgi vairojot darba tirgus pārskatāmību]”. Šāda pārskatāmība atbilstoši minētās preambulas 8. apsvērumā teiktajam ir jāsasniedz ar “mehānism[iem], ko izmanto, lai apkopotu un izplatītu informāciju par brīvām darba vietām, īpaši attiecībā uz tiešu sadarbību starp centrālajiem un reģionālajiem nodarbinātības dienestiem, kā arī informācijas apmaiņas koordinēšanu”.
- 51 Regulas Nr. 492/2011 11. panta 1. punkta otrajā daļā šī sadarbība ir definēta, paredzot, ka “dalībvalstu centrālie nodarbinātības dienesti cieši sadarbojas savā starpā un ar Komisiju, lai apkopotu un izplatītu informāciju par brīvu darba vietu piedāvājumiem un darba pieteikumiem Savienībā, tādējādi darba ņēmējus iekārtojot darbā”.
- 52 Taču no apstrīdētā lēmuma preambulas 4. apsvēruma un 2. panta izriet, ka šis lēmums, gluži tāpat kā Regula Nr. 492/2011, ir vērstas uz to, lai atvieglotu darba ņēmēju pārrobežu ģeogrāfisko mobilitāti, ar vienotas rīcības, proti, *EURES*, palīdzību sekmējot informācijas par Eiropas darba tirgiem pārredzamību un apmaiņu. Tādējādi apstrīdētā lēmuma mērķis atbilst šā sprieduma 50. punktā izklāstītajam Regulas Nr. 492/2011 būtiskajam vispārīgajam mērķim.
- 53 Apstrīdētā lēmuma 2. panta b) un d) punktā ar *EURES* veicināmo darbību vidū patiešām ir minētas attiecīgi “[dalība] [...] mērķtiecīgos mobilitātes pasākumos” un “tādu pasākumu izstrād[e], kas veicina un atvieglo gados jaunu darba ņēmēju mobilitāti”, lai gan Regulā Nr. 492/2011 šādas darbības nav skaidri paredzētas. Tomēr šīs darbības acīmredzami aptver šīs regulas būtiskais vispārīgais mērķis – veicināt darba ņēmēju pārrobežu ģeogrāfisko mobilitāti.
- 54 Turklāt neviena cita no apstrīdētā lēmuma tiesību normām, kuras Parlaments bija norādījis savā prasības pieteikumā un kuras attiecas uz *EURES* sastāvu un darbību, neļauj uzskatīt, ka, ievērojot Regulas Nr. 492/2011 būtiskos vispārīgos mērķus, minētais lēmums būtu šai regulai pretrunā.
- 55 Proti, apstrīdētā lēmuma 3. panta c) punktā paredzētā iespēja privāttiesību subjektiem tikt ieceltiem *EURES* partneru statusā ir saistīta ar to, ka atbilstoši šā lēmuma preambulas 7. apsvērumā teiktajam nodarbinātības publisko dienestu monopoltiesību izskaušanas rezultātā “darba tirgū ir izveidojusies

virksne dažādu nodarbinātības pakalpojumu sniedzēju”, un ar to ir domāts panākt, lai *EURES* “pilnā mērā” izmantotu savu “potenciālu”. Šo tiesību normu aptver šā sprieduma 52. punktā izklāstītais un Regulas Nr. 492/2011 būtiskajam vispārīgajam mērķim atbilstošais apstrīdētā lēmuma mērķis.

- 56 Tas pats ir sakāms par, pirmkārt, apstrīdētā lēmuma 4. panta 3. punkta b) apakšpunktā Eiropas Koordinācijas birojam doto uzdevumu “izveidot [...] vispārēju pieeju mobilitātei” un, otrkārt, *EURES* saskaņā ar šā lēmuma 7. panta 2. un 3. punktu nodrošinātajiem “papildu pakalpojumiem”, kuri, kā izriet no minētā 3. punkta, apmierina “būtiskas darba tirgus vajadzības”.
- 57 Visbeidzot, ar apstrīdētā lēmuma 8. pantā paredzēto *EURES* valdes izveidi un šā panta 7. punktā veikto tās apveltīšanu ar konsultatīvu lomu, kā arī šā lēmuma 10. pantā paredzēto, ka Komisija pieņems *EURES* hartu, ir domāts uzlabot *EURES* darbību un tādējādi tiek veicināta informācijas par brīvajām darba vietām un darba pieteikumiem apkopošana un izplatīšana Savienībā.
- 58 Tāpēc, ievērojot iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir jāsecina, ka apstrīdētais lēmums atbilst Regulas Nr. 492/2011 II nodaļas būtiskajiem vispārīgajiem mērķiem.

Par to, vai apstrīdētās tiesību normas ir vajadzīgas vai noderīgas Regulas Nr. 492/2011 īstenošanai, to ne papildinot, ne grozot

- 59 Parlaments vispārīgi apgalvo, ka Savienības likumdevējs ir vēlējies ierobežot Komisijas īstenošanas pilnvaras līdz pašam minimumam, Regulas Nr. 492/2011 38. pantā norādot uz šīs regulas “īstenošanai” vajadzīgajiem pasākumiem.
- 60 Šādai argumentācijai nevar piekrist. Proti, Regulas Nr. 492/2011 38. pants ir jāinterpretē LESD 291. panta gaismā. Šajos apstākļos Regulas Nr. 492/2011 38. pantā izdarītā norāde uz [tās īstenošanai] vajadzīgajiem pasākumiem ir izskaidrojama ar vajadzību nodrošināt šīs regulas īstenošanu vienveidīgos nosacījumos visās dalībvalstīs (skat. spriedumu Komisija/Parlaments un Padome, EU:C:2014:170, 39. punkts), tomēr neskarot to Komisijas īstenošanas pilnvaru apjomu, kuras tai ir piešķirtas atbilstoši šīs pašas regulas II nodaļā noteiktajiem pamatregulējuma ietvariem.
- 61 Taču, tā kā apstrīdēto tiesību normu noderīgums Regulas Nr. 492/2011 II nodaļas īstenošanai nav apšaubīts, lai noskaidrotu, vai tās nepārsniedz Komisijai atzīto īstenošanas pilnvaru robežas, pietiek vien izvērtēt, vai tās minēto lēģislatīvo aktu papildina vai groza.
- 62 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 492/2011 II nodaļā esošajā 11. panta 1. punkta otrajā daļā ir paredzēta cieša sadarbība dalībvalstu nodarbinātības dienestu un Komisijas starpā, “lai apkopotu un izplatītu informāciju par brīvu darba vietu piedāvājumiem un darba pieteikumiem Savienībā, tādējādi darba ņēmējus iekārtojot darbā”. Šādai vienotai rīcībai, kurai, kā izriet no Regulas Nr. 492/2011 preambulas 9. apsvēruma, zināmā mērā ir jākoordinē dalībvalstu nodarbinātības politika, ir raksturīga gan informācijas apmaiņa par problēmām, kas rodas saistībā ar darba ņēmēju pārvietošanās brīvību un nodarbinātību, kā paredzēts šīs regulas 12. pantā, gan tāda mehānisma ieviešana, kurš tiek izmantots, lai apkopotu un izplatītu informāciju par brīvu darba vietu piedāvājumiem un darba pieteikumiem, kā paredzēts minētās regulas 13.–16. pantā, un arī šim mehānismam ir vajadzīga informācijas apmaiņa gan dalībvalstu īpašo dienestu starpā, gan šo dienestu un Komisijas starpā.
- 63 Taču jākonstatē, ka, tā kā *EURES* nav izveidots ar šo regulu, Komisijas uzdevums bija ne tikai izveidot šo “vienoto rīcību”, bet arī sagatavot šīs rīcības darbības noteikumus, ievērojot Regulā Nr. 492/2011 esošos norādījumus, kā tas veicams.

- 64 Tāpēc tas, vai Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, konkrēti, prasības pieteikumā norādītās tiesību normas, šīs regulas īstenošanā ir pārsniegusi tai paredzētās īstenošanas pilnvaras, ir izvērtējams, ņemot vērā Regulā Nr. 492/2011 attiecībā uz tajā paredzēto vienoto rīcību noteiktos vispārējos pamatregulējuma ietvarus.
- 65 Parlaments apgalvo, pirmkārt, ka Komisija ir pārsniegusi savas īstenošanas pilnvaras, apstrīdētā lēmuma 2. panta attiecīgi b) un d) punktā paredzot, ka *EURES* veicina dalību mērķtiecīgos mobilitātes pasākumos un tādu pasākumu izstrādi, kas veicina un atvieglo gados jaunu darba ņēmēju mobilitāti.
- 66 Šis arguments ir jānoraida.
- 67 Proti, Parlamenta norādītās tiesību normas ietilpst Regulas Nr. 492/2011 11. panta 1. punkta otrajā daļā paredzētās Komisijas un dalībvalstu sadarbības jomā, ne papildinot, ne grozot leģislatīvajā aktā šajā ziņā noteiktos pamatregulējuma ietvarus. Kā savu secinājumu 51. un 53. punktā norāda arī ģenerāladvokāts, šajās tiesību normās ir konkretizēta minētajā regulas normā paredzētā vienotā rīcība, akcentējot konkrētos, dalībvalstu jau valsts līmenī īstenotos pasākumus, attiecībā uz kuriem apstrīdētā lēmuma 2. panta b) un d) punktā ir domāts tikai nodrošināt koordinēšanu.
- 68 Otrkārt, Parlaments apgalvo, ka līdz ar apstrīdētā lēmuma 3. panta c) punktā paredzēto *EURES* atvēršanu privāto tiesību subjektiem tiekot grozīta Regula Nr. 492/2011 un tādējādi pārsniegtas šajā regulā Komisijai piešķirtās īstenošanas pilnvaras.
- 69 Kā izriet no šā sprieduma 45. punkta, Komisija patiešām būtu pārsniegusi tai Regulā Nr. 492/2011 piešķirto īstenošanas pilnvaru robežas, ja tā būtu grozījusi kādus šīs regulas elementus.
- 70 Tomēr minētajā regulā noteiktie pamatregulējuma ietvari ar apstrīdētā lēmuma 3. panta c) punktu netiek nekādi grozīti.
- 71 Šajā ziņā jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 492/2011 11. panta 2. punktam dalībvalstis norīko īpašus dienestus, kam uzticēts sadarboties gan savā starpā, gan ar Komisijas struktūrvienībām, lai apkopotu un izplatītu informāciju par brīvu darba vietu piedāvājumiem un darba pieteikumiem Savienībā, tādējādi iekārtojot darbā. Nevienā minētās regulas tiesību normā nav teikts, ka šī sadarbība būtu veicama tikai publisko tiesību subjektu starpā. Tādējādi apstrīdētajā lēmumā izdarītā norāde uz privāto pakalpojumu sniedzējiem ir Regulā Nr. 492/2011 noteikto pamatregulējuma ietvaru precizējums, kurā, kā izriet no apstrīdētā lēmuma preambulas 7. apsvēruma, ir ņemta vērā nodarbinātības publisko dienestu monopoltiesību izskaušana dalībvalstīs.
- 72 Tāpēc Parlamenta arguments par apstrīdētā lēmuma 3. panta c) punktu arī ir jānoraida.
- 73 Treškārt, Parlaments apgalvo, ka Komisija ir pārsniegusi tai Regulā Nr. 492/2011 piešķirtās īstenošanas pilnvaras, apstrīdētā lēmuma 4. panta 3. punkta b) apakšpunktā paredzot, ka Eiropas Koordinācijas birojs uzņemas “izveidot vispārēju pieeju mobilitātei”.
- 74 Arī šim argumentam nevar piekrist.
- 75 Proti, jāatgādina, ka galvenā loma Regulā Nr. 492/2011 paredzētajā mehānismā informācijas apkopošanai un izplatīšanai par brīvu darba vietu piedāvājumiem un darba pieteikumiem saskaņā ar šo regulu ir piešķirta Eiropas Koordinācijas birojam.
- 76 Tādējādi atbilstoši Regulas Nr. 492/2011 18. panta pirmajai daļai Eiropas Koordinācijas biroja “galvenais uzdevums ir veicināt informācijas par brīvajām darba vietām apkopošanu un izplatīšanu Savienības līmenī”. Lai arī šajā tiesību normā minētajam birojam ir uzticēti “jo īpaši” tehniskie uzdevumi, ir jākonstatē, ka Regulā Nr. 492/2011 šim birojam ir uzticēti arī svarīgi uzdevumi Komisijas un dalībvalstu rīcības atbalstam.

- 77 Šajā ziņā jānorāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 492/2011 18. panta otro daļu Eiropas Koordinācijas birojs šīs regulas 12. un 13. pantā minēto informāciju, kā arī datus, kas ir iegūti saskaņā ar minētās regulas 11. pantu veiktajos pētījumos, apkopo tā, lai darītu zināmus visus noderīgos faktus par Savienības darba tirgus paredzamo attīstību. Turklāt saskaņā ar tās pašas regulas 19. panta 1. punkta a) apakšpunktu minētajam birojam ir uzticēts “analizē[t] [...] darba ņēmēju pārvietošanos”. Tādējādi Eiropas Koordinācijas biroja atbalsta uzdevumiem ir jāļauj dalībvalstīm un Komisijai, ņemot vērā visu būtisko informāciju, veikt Regulas Nr. 492/2011 17. pantā paredzētos darba tirgus līdzsvara kontrolēšanai vajadzīgos pasākumus, un šos uzdevumus aptver šīs regulas preambulas 9. apsvērumā izklāstītais mērķis “[mudināt] dalībvalstis [...] koordinēt savu nodarbinātības politiku”.
- 78 Šajā kontekstā nav uzskatāms, ka Komisija ir pārsniegusi savu īstenošanas pilnvaru robežas, apstrīdētā lēmuma 4. panta 3. punkta b) apakšpunktā Eiropas Koordinācijas birojam dodot uzdevumu izveidot “Eiropas nodarbinātības stratēģijai atbilstošu vispārēju pieeju mobilitātei”, jo šī vispārējā pieeja var būt vērsta tikai uz to, lai sagatavotos pieņemt Regulas Nr. 492/2011 17. pantā paredzētos kontroles pasākumus un atbalstīt dalībvalstu pūliņus koordinēt savas nodarbinātības politikas atbilstoši šīs regulas preambulas 9. apsvērumā teiktajam, tomēr nepapildinot un negrozot minētajā regulā šim birojam paredzēto atbalsta rīcības iedabu.
- 79 Ceturtkārt, Parlamenta ieskatā, Komisija esot piesavinājusies Savienības likumdevēja lomu, apstrīdētā lēmuma 7. panta 2. un 3. punktā ieviesdama jēdzienu “papildu pakalpojumi”.
- 80 Šis arguments arī ir jānoraida.
- 81 Jāatgādina, ka apstrīdētā lēmuma 7. pantā ir noteikts *EURES* pakalpojumu klāsts. Šā lēmuma 7. panta 3. punktā ir paredzēta iespēja *EURES* piedāvāt papildu pakalpojumus. Nupat minētās tiesību normas ieskatā tie nav obligāti Regulas Nr. 492/2011 II nodaļas izpratnē, taču apmierina būtiskas darba tirgus vajadzības.
- 82 Taču, tā kā dalībvalstu nodarbinātības dienesti nemēdz piedāvāt vienīgi no Regulas Nr. 492/2011 obligāti izrietošus pakalpojumus, Komisija, ne papildinot, ne grozot minētajā regulā noteiktos pamatregulējuma ietvarus, varēja uzskatīt, ka šādi iespējami piedāvātie “papildu pakalpojumi” ir iekļaujami Regulas Nr. 492/2011 11. panta 1. punkta otrajā daļā paredzētajā Komisijas un dalībvalstu nodarbinātības dienestu sadarbības īstenošanā.
- 83 Proti, kā savu secinājumu 89. punktā norāda arī ģenerālvokāts, lai labāk īstenotu Regulas Nr. 492/2011 II nodaļas tiesību normu mērķi apkopot un izplatīt darba piedāvājumus un pieprasījumus, ir nepieciešams, lai *EURES* saņemtu visu dažādu valsts dienestu rīcībā esošo informāciju, ieskaitot no papildu pakalpojumiem izrietošo.
- 84 Piektkārt, Parlaments apgalvo, ka arī apstrīdētā lēmuma 8. panta 7. punktā esot redzams, ka Komisija ir novirzījies no sava Regulas Nr. 492/2011 īstenošanas uzdevuma.
- 85 No apstrīdētā lēmuma 8. panta 1. punkta izriet, ka *EURES* valde palīdz Komisijai, Eiropas Koordinācijas birojam un valstu koordinācijas birojiem veicināt un uzraudzīt *EURES* attīstību. Saskaņā ar minētā lēmuma 8. panta 7. punktu Komisija apspriežas ar *EURES* valdi jautājumos par šajā pašā lēmumā minēto dienestu un darbību stratēģisko plānošanu, attīstību, īstenošanu, uzraudzību un novērtēšanu.
- 86 Taču, izveidojot *EURES* valdi un to apveltot ar konsultatīvu lomu, Komisija nav pārsniegusi savas īstenošanas pilnvaras.
- 87 Šajā ziņā ir svarīgi atgādināt, ka, tā kā *EURES* nav izveidots ar Regulu Nr. 492/2011, šajā regulā, proti, tās 11. panta 1. punkta otrajā daļā, Komisijai ir piešķirtas pilnvaras sagatavot darbības noteikumus Komisijas un dalībvalstu vienotajai rīcībai, lai apkopotu un izplatītu informāciju par brīvu darba vietu piedāvājumiem un darba pieteikumiem Savienībā, tādējādi darba ņēmējus iekārtojot darbā. *EURES*

valdes izveidošana un tās apveltīšana ar konsultatīvu lomu Parlamenta apstrīdētajā tiesību normā ne papildina, ne groza Regulā Nr. 492/2011 noteiktos pamatregulējuma ietvarus, jo ar tām ir domāts vienīgi nodrošināt šajā regulā paredzētās vienotās rīcības efektīvu darbību, neiejaucoties, kā savu secinājumu 108. punktā norāda arī ģenerālvokāts, attiecīgi minētās regulas 21. un 29. pantā izveidoto Padomdevējas komitejas un Tehniskās komitejas kompetencēs.

- 88 Tātad arī argumentam par apstrīdētā lēmuma 8. panta 7. punktu nevar piekrist.
- 89 Visbeidzot, Parlaments apgalvo, ka Komisija ir pārsniegusi savas īstenošanas pilnvaras, pieņemot apstrīdētā lēmuma 10. pantu.
- 90 Šis pēdējais arguments arī ir jānoraida.
- 91 Proti, apstrīdētā lēmuma 10. pantā ir vienīgi teikts, ka Komisija pieņem *EURES* hartu. Taču Komisijas veikta minētās hartas pieņemšana būs īstenošanas akts LESD 291. panta 2. punkta izpratnē, kura tiesiskums vajadzības gadījumā varēs tikt izvērtēts, ceļot vēlāku prasību atcelt tiesību aktu, ņemot vērā Komisijai atzīto īstenošanas pilnvaru robežas.
- 92 Tomēr nav atzīstams, ka Komisija būtu pārsniegusi savas īstenošanas pilnvaras ar to vien, ka tā ir paredzējusi *EURES* hartas pieņemšanu nākotnē. Proti, apstrīdētā lēmuma 10. pants ne papildina, ne groza Regulā Nr. 492/2011 noteiktos pamatregulējuma ietvarus, jo ar minēto tiesību normu un tajā pieteikto rīcību ir domāts vienīgi atvieglot informācijas apmaiņu *EURES*, kā tas paredzēts šīs regulas 12. un 13. pantā, un sekmēt tā efektīvu darbību.
- 93 No visa iepriekš izklāstītā izriet, ka vienīgajam pamatam, ko savas prasības pamatošanai norādījis Parlaments, nevar piekrist.
- 94 Tāpēc prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 95 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriež Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un Padomei spriedums nav labvēlīgs, tam ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) **Eiropas Parlaments atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]